

Prædiken til 15. søndag efter trinitatis
Af sognepræst Mogens Thams, Rindum.

Høstgudstjeneste

I de danske kirker er der højsæson for at holde høstgudstjeneste. *Det er et levn fra landbrugssamfundet, som ikke længere har en betydning*, vil nogen sige. Men nej, sådan forholder det sig ikke, for høstgudstjenesten er ikke kun landmænds gudstjeneste, hvor de kan sige tak for årets høst. Høstgudstjenesten er en anledning for os alle, til at sige Gud tak for livet. Livet er en gave, som gives os hver en dag, vi får. Vi er alle afhængige af, at der er en høst at leve af. Det er dét, der siges og markeres med høstgudstjenesterne i vore kirker.

I Den Lille Katekismus siger Martin Luther om skabelsen:

Jeg tror, at Gud har skabt mig og alle andre skabninger; at han har givet mig legeme og sjæl, øjne, øren og alle lemmer, fornuft og alle sanser og endnu opholder alt dette; at han giver klæder og sko, mad og drikke, hus og hjem, hustru og børn, marker, kvæg og alt, hvad jeg ejer; at han rigeligt og dagligt sørger for alt, hvad jeg behøver til næring for dette legeme og liv, skærmer mig mod al fare og vogter og bevarer mig for alt ondt; og alt dette gør han af lutter faderlig og guddommelig godhed og barmhjertighed uden nogen fortjeneste og værdighed hos mig. For alt dette skylder jeg at takke og prise ham og tjene ham og være ham lydige. Det er vist og sandt.

Med de ord lader Luther ingen være i tvivl, livet er en gave! Alt, hvad vi er og har, er givet os af Gud. Og, hvad mere er, at det forbliver sådan, at livsvilkårene er tilstede, er et udtryk for Guds skaberkraft i dagligdagen. Derfor, slutter Martin Luther, skylder vi Gud tak og lydighed.

Høstgudstjenesten er en sådan tak til Gud for livet. Og, samtidig en påmindelse til os alle om, at med den gave følger et ansvar, nemlig det ansvar at tjene Gud. At tjene Gud, gør vi ved at se os selv som forvaltere af livets gaver og dele goderne med hinanden.

Som det hedder i en kendt høstgudstjener: *At bruge det pund, mig er givet, at fylde med hæderligt virke min dag, at hjælpe og værne om den, som er svag, at elske, thi deri er livet.*

I denne søndags evangelium taler Jesus om, ikke at være bekymrede. Hvorfor bekymre sig om maden? Hvorfor bekymre sig om tøj, hjem og hus? *Se himlens fugle; de sår ikke og høster ikke og samler ikke i lade. Læg mærke til, hvordan markens liljer gror; de arbejder og spinder ikke.*

Jesus opfordre os til at stole på Skaberen. Den skaber, der giver og opretholder livet. For, *hvem kan lægge en dag til sit liv ved at bekymre sig?*

Men er livet så enkelt? Kan vi virkelig leve i en enfoldig tro på, at det nok skal gå alt sammen?

I denne uge har vi endnu engang hørt om naturkatastrofer i Caribien. I andre dele af verden indskrænkes eller forsvinder livsvilkårene af forfølgelser og ufred. Mennesker fratager andre mennesker det livsgrundlag, hvorudfra skaberkraften udfolder sig.

Hvordan leve ubekymret i en truet og farlig verden?

Den ubekymrethed Jesus taler om er ikke en ligegyldighed overfor virkelighedens verden, eller benægtelse af sandheden; snarere det modsatte. Når Jesus taler om ikke at være bekymret, så er det netop i erkendelse af, hvordan virkelighedens verden er.

Jesus vil pege på selve livets grundlag, det, der er udgangspunktet. Og det udgangspunkt er Gud. Gud, som Skaberen, den, der giver os livet. At Gud er det, også når livsvilkårene af den ene eller anden grund forsvinder, ændre ikke på det. Vi må tro på, at han stadig giver os, hvad vi har brug for.

At leve ud fra den tro, bag alle vore bekymringer, er, hvad der kan få os til synge som fuglen og blomstre som liljen. Det er ikke bekymringerne, der skal styre livet, men en tro på, at Gud er bag det hele – trods alt.

Teksten til søndag den 24. september 2017: Matthæusevangeliet 6, 24-34